

kommende, besluttede ligeledes at samarbejde paa Gennemførelsen af ensartede checkretlige Regler, og paa et Møde, der fandt Sted i Stockholm i Dagene fra den 25. September til 11. Oktober 1930 blev der udarbejdet et Udkast til en Fællesbesvarelse af de af Konferencen stillede Spørgsmaal; paa Basis heraf afgav samtlige fire Regeringer enslydende Svar.

Efter at alle Besvarelser var indkommet og gennearbejdet af Folkenes Forbund's Sekretariat blev Konferencen paany indkaldt til Møde den 23. Februar 1931. Umiddelbart forinden Konferencens Møde fandt der i Dagene fra den 17. til 19. Februar i København en Forhandling Sted mellem de nordiske Delegerede til endelig Fastlæggelse af de Linier, man ansaa det for rigtig i Fællesskab at følge under de tilstundende Forhandlinger i Genève.

I Checkretskonferencen deltog følgende 30 Stater:

Tyskland, Østrig, Belgien, Det Forenede Kongerige Stor-Britannien og Nord-Irland, Danmark, Danzig, Ecuador, Spanien, Finland, Frankrig, Grækenland, Ungarn, Italien, Japan, Letland, Luxemburg, Mexico, Monaco, Norge, Holland, Peru, Polen, Portugal, Rumænien, Sverige, Schweiz, Czekoslovakiet, Tyrkiet, Venezuela og Jugoslavien.

I daglige Plenarmøder, der strakte sig fra den 23. Februar til den 19. Marts, blev det forelagte Forslag og de fra de forskellige Lande indhentede Oplysninger gennearbejdet. Konferencen betragtede sig som fortsættende det i Juni 1930 afbrudte Arbejde, og som Præsident for Konferencen fungerede ligesom i 1930 Hollænderen Statsraad, Dr. J. Limburg. Af de nordiske Lande var Norge repræsenteret af Højesteretsadvokat Stub Holmboe ledsaget af Sekretær i Justitsdepartementet J. Trampe Broch, Sverige af fhv. Udenrigsminister Marks von Württemberg, fhv. Justitsminister Birger Ekeberg og fhv. Landbrugsminister, Direktør i Den svenske Bankforening Knut Dahlberg. Fra Finland mødte Forvaltningsraadet Filip Grönwall og fra Danmark Kontorchef i Handelsministeriet Helper og Direktør i Privatbanken i København Valdemar Eigtved. Samarbejdet mellem de fire nordiske Lande sikrede disse en ret stor Indflydelse paa Konferencens Resultater og ikke faa af Konferencens Vedtagelser prægedes af nordisk Retsopfattelse.

Paa Konferencens første Møde vedtoges det at søge at løse Spørgsmaalet om Tilvejebringelsen af en ensartet Checklovgivning efter samme Linier, som Konferencen i 1930

havde fulgt med Hensyn til Tilvejebringelse af en ensartet Veksellovgivning, og efter langvarige og til Tider ret bevægede Forhandlinger naaede man til at vedtage følgende 3 Konventioner, nemlig

- A) en Konvention om Indførelse af ensartet Checklovgivning med 2 Bilag,
 - 1) Teksten til den ensartede Checklov,
 - 2) Teksten til Reservationer, der sætter de kontraherende Parter i Stand til for de i Reservationerne nævnte Tilfælde, at anvende deres egne Lovregler i Stedet for den ensartede Checklovs Bestemmelser, at angive de nærmere Betingelser for disse Bestemmelers Anvendelse, eller i nogle Tilfælde at udvide disse.
- B) en Konvention indeholdende nogle Bestemmelser angaaende visse Lovkollisioner indenfor Checkrettens Omraade,
- C) en Konvention ifølge hvilken de kontraherende Parter forpligter sig til ikke at gøre en Checks Gyldighed afhængig af, om Stempelovgivningens Bestemmelser er overholdt.

De 3 Konventioner er alle gensidig uafhængige af hverandre, saaledes at et Land kan tiltræde en af disse Konventioner uden at tiltræde de andre.

De vedtagne Konventioner med tilhørende Protokoller og Slutningsakt blev paa Konferencens sidste Møde den 19. Marts 1931 underskrevet af de i Konferencen deltagende Lande, saaledes at den under A nævnte Konvention om Indførelse af ensartet Checklovgivning blev underskrevet af 20 Stater, nemlig Østrig, Belgien, Czekoslovakiet, Danzig, Danmark, Ecuador, Finland, Frankrig, Tyskland, Italien, Luxemburg, Mexico, Monaco, Holland, Norge, Polen, Portugal, Spanien, Sverige og Tyrkiet.

De samme Stater underskrev ligeledes den under B nævnte Konvention om Lovkonflikter indenfor Checkrettens Omraade, samt den under C nævnte Konvention vedrørende Stempelovgivningen, hvilken sidstnævnte Konvention tillige blev underskrevet af England.

Slutningsakten blev underskrevet af 29 Stater, nemlig, foruden de tidligere nævnte, af Grækenland, Ungarn, Japan, Letland, Rumænien, Schweiz, Venezuela og Jugoslavien.

Ved Underskrivningsakten udtalte de jugoslaviske, japanske og czekoslaviske Delegationer, at det var deres respektive